

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **N. R.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková
Balková 1, 331 65 Balková
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2025, č. j. OAM-527/BA-BA07-BA03-2025, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Ing. Tomáše Tillmanna, advokáta, **se určuje** částkou ve výši **5 070 Kč** a bude mu vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 24. 7. 2025 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2025, č. j. OAM-527/BA-BA07-BA03-2025 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a žádal, aby ho krajský soud zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 2. 5. 2025, č. j. KRPA-142946-12/ČJ-2025-000022-ZZC, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím ze dne 4. 6. 2022, č. j. KRPA-186481-12/ČJ-2022-000022-SV, byl žalobce vyhoštěn na dobu dvou let.
2. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 21. 8. 2024. Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2024, č. j. OAM-1109/BA-BA07-ZA03-2024, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Jako důvod k podání žádosti žalobce uvedl špatnou ekonomickou situaci v Moldavsku a dále obavu, že bude povolán do války na Ukrajině. Uvedl také, že se zúčastnil protestních shromáždění v Podněstří, načež za tuto účast byl vězněn ve sklepě a bit. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě rozhodnutím ze dne 30. 1. 2025, č. j. 19 Az 40/2024-37, zamítl.
3. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 7. 5. 2025 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
4. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2025, č. j. OAM-527/BA-BA07-BA06-Z-2025, zajistil žalovaný žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž dobu trvání zajištění stanovil do 24. 8. 2025.
5. Dne 23. 5. 2025 poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je moldavské státní příslušnosti i národnosti. Vyznává pravoslavné křesťanství, je rozvedený, má dvě děti. Není členem politické strany a není nijak politicky aktivní. Do České republiky přijel přes Ukrajinu, Maďarsko a Slovensko autobusem, a to na podzim 2020. Cestovní doklad mu zadržela policie v Praze. Na území Evropské unie měl do té doby pouze krátkodobé pobyty. O mezinárodní ochranu v České republice již žádal. Po zdravotní stránce se necítí dobře, má křečové žíly, otoky nohou. Bere léky, antibiotika, jiné zvláštní problémy nemá. O mezinárodní ochranu žádá, neboť se účastnil protestů proti přítomnosti ruských vojsk v Podněstří. Byl zadržen neznámou osobou, umístěn do sklepa a bit. Poté byl propuštěn s tím, že, pokud by se situace opakovala, byly by následky tvrdší. V současné době jsou jeho rodiče napadáni, a to lidmi, kterým žalobce dluží peníze. Na policii se rodiče neobraceli, protože ti lidé, kteří je napadli, jim to výslovně zakázali. Uvedl,

že v tomto roce přicházeli (asi 3x) k jeho matce pracovníci vojenské správy a přinášeli povolávací rozkaz, který matka odmítala převzít. Pokud by povolávací rozkaz převzal, byl by poslán okamžitě do války na Ukrajině a on bojovat proti Ukrajině nechce. Shrnul, že ho pronásledují jeho věřitelé, vojáci s povolávacím rozkazem a lidé, kteří vědí o jeho protestní činnosti. Potvrdil, že uvedené skutečnosti uvedl i v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, a sdělil, že *„jen jsem dodal napadení mého otce, které se stalo v nedávné době a mé matky a také situaci ohledně povolávacích rozkazů“*.

6. Krajský soud zjistil, že žalovaný v rámci správního řízení shromáždil tyto podklady: Moldavsko, Informace OAMP ze dne 14. 11. 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; Moldavsko, Informace OAMP ze dne 7. 1. 2025, Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí; Moldavsko, Informace OAMP ze dne 9. 1. 2025, Situace obyvatel Podněstří v Moldavsku.
7. Do protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 1. 7. 2025 žalobce uvedl, že v oblasti Podněstří jsou zničena zařízení, hlavně mosty, které sloužily pro přejezd vlaků a automobilů na Ukrajinu.
8. Dne 9. 7. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém vyslovil, že žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl stejné důvody jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně účast na protestech proti přítomnosti ruských vojsk v Podněstří a jeho následné zadržení a bití ve sklepě, napadání jeho rodičů kvůli jeho dluhům. To ostatně žalobce potvrdil i při poskytnutí údajů k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem tvrzenými důvody se žalovaný již meritorně zabýval a důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledal, což potvrdil i příslušný krajský soud. Žalovaný se vyjádřil k doručování povolávacího rozkazu a toto žalobcovo tvrzení vyhodnotil jako nevěrohodné. Nadto žalobce své obavy z odvodu do armády a následné vyslání do bojů na Ukrajině vyjádřil již v předchozím řízení a žalovaný se tak tímto důvodem již meritorně zabýval v rámci předchozího řízení. Ani nově tvrzené napadení rodičů ze strany žalobcových věřitelů nepředstavuje novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné meritorní posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný připomněl, že k meritornímu posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu nevedou jakékoliv nové skutečnosti, ale pouze takové, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení a současně svědčí o tom, že by cizince mohl být v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Napadení rodičů je skutečností, která nastala sice až po pravomocném ukončení předchozího řízení, není však naplněna druhá podmínka – nově nastalé skutečnosti nijak neschvídčí o tom, že by žalobce mohl být v Moldavsku vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila újma dle zákona o azylu. Žalovaný dále vyhodnotil, že na základě informací o zemi původu nedošlo ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný shrnul, že neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodům, které žalobce uvedl a vyhodnotil tuto opakovanou žádost jako nepřijatelnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

III. Obsah žaloby

9. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť byla zkrácena jeho práva coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany.
10. Žalobce nejprve shrnul skutkový stav. K tomu uvedl, že je v zemi původu pronásledován z politických důvodů, neboť byl po protestech proti přítomnosti ruských vojsk v Podněstří zadržen neznámou osobou, umístěn do sklepa a bit. Žalobce dále uvedl, že má v Moldavsku dluhy a z tohoto důvodu jeho věřitelé opakovaně navštěvují jeho rodiče a napadají je. Na policii se obrátit nemohli. Z tohoto důvodu se rodiče přestěhovali. Mimo věřitele jej hledají také pracovníci vojenské správy, kteří se mu snaží doručit povolávací rozkaz. Povolávací rozkaz se dosud snažili doručit jeho matce již třikrát, avšak matka jej nepřezvala. Shrnul, že je pronásledován třemi různými skupinami osob a jeho situace se postupně zhoršuje.
11. Žalobce má za to, že jeho žádost měla být meritorně posouzena, neboť žalobce splňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Vytkl žalovanému, že se jeho žádostmi zabýval pouze povrchově. Žalobce je pronásledován několika osobami, mimo jiné také pro jeho politickou aktivitu. Jeho rodina je napadána (otce zbili holemi a matce přiložili nůž ke krku), proto se žalobce domnívá, že mu v případě návratu do vlasti hrozí reálné riziko vážné újmy. Na policii se obrátit nemůže, protože by neposkytla ochranu. Zvýšil by tím také pravděpodobnost, že by mu byl doručen povolávací rozkaz. Žalobce také upozornil na nestabilní situaci v Moldavsku. Pro civilní občany tam není mimo jiné bezpečno i v souvislosti ruské invaze na Ukrajinu.
12. Zopakoval, že žalovaný měl jeho žádost posoudit meritorně, nikoliv ji označit jako nepřipustnou. Žalovaný nepostupoval správně, když vyhodnotil, že svá tvrzení ničím nedoložil a jsou nevěrohodná. Žalobce je toho názoru, že zprávy od matky dokreslují vážnost celé situace. Má za to, že uvedl nové skutečnosti, které by mohly být azylově relevantní. Pouhé konstatování, že žalobce nepředložil žádné důkazy je zcela povrchní. K tomu odkázal na nález Ústavního soudu České republiky týkající se obtížnosti získávání důkazů pro žadatele o azyl. Podmínky pro zastavení řízení tedy nebyly splněny. Žalobce totiž jednak přednesl nové azylově relevantní důvody a jedna se situace v jeho zemi původu zhoršuje (není zajištěno právo na spravedlivý proces, svobodu projevu a další...)

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 8. 2025 odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. K tomu uvedl, že postupoval v souladu se zákonem a jednotlivými ustanoveními správního řádu.
14. Dále odkázal na souvztažnou judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně opakovaných žádostí a k tomu uvedl, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Žalovaný uvedl, že žalobce sdělil v průběhu správního řízení stejné důvody, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně účast na protestech proti přítomnosti ruských vojsk v Podněstří a jeho následné zadržení a bití ve sklepech, napadání jeho rodičů kvůli jeho dluhům. To ostatně žalobce i potvrdil. Těmito důvody se tedy žalovaný již meritorně zabýval v rámci správního řízení o první žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany v České republice, neshledal

důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jeho rozhodnutí bylo potvrzeno i příslušným krajským soudem, a žalovaný nemá proto důvod zabývat se těmito skutečnostmi opětovně. Zároveň žalobce nově uvedl, že v únoru nebo březnu tohoto roku přicházeli k jeho matce domů pracovníci vojenské správy a přinášeli pro něj povolávací rozkaz, který matka odmítala převzít. Uvedené tvrzení však žádným způsobem nedoložil, správnímu orgánu se tedy toto tvrzení jeví jako nevěrohodné. Žalobce své obavy z odvodu do armády a následného vyslání do bojů na Ukrajině vyjádřil již v předchozím řízení a žalovaný se tímto důvodem již meritorně zabýval v rámci správního řízení o předchozí žádosti žalobce.

16. Ani nově tvrzené napadení otce a matky ze strany věřitelů nepředstavuje novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné meritorní posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný připomíná, že k meritornímu posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu nevedou jakékoliv nové skutečnosti, ale pouze takové, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
17. Tyto dvě podmínky musejí být splněny zároveň a nesplnění, byť jedné z nich, znamená, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je dle § 11a zákona o azylu nepřipustná. Napadení rodičů, ke kterému mělo dojít před dva a půl měsícem, je skutečností, která nastala sice až po pravomocném ukončení předchozího řízení, k němuž došlo dne 25. 2. 2025, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby krajským soudem, není však naplněna druhá podmínka, aby mohla být opakovaná žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako přípustná, neboť tyto nově nastalé, resp. očekávané skutečnosti nijak nesvědčí o tom, že by jmenovaný mohl být v Moldavsku vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu, tedy trest smrti nebo poprava, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, nebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
18. Žalovaný uzavřel, že na základě výše uvedeného nedošlo v Moldavsku od doby meritorního posouzení předchozí žádosti (jehož správnost potvrdil Krajský soud v Ostravě v lednu 2025) ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
19. Žalovaný má za to, že správně a procesně správným způsobem tak neshledal důvody pro meritorní posouzení žádosti žalobce ve vztahu k uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů udělení mezinárodní ochrany a obav z návratu do vlasti. Žalovaný má za to, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů a netrpí vadou nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti.
20. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, jelikož je nedůvodná.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. Žaloba **není** důvodná.
23. Žalobce v žalobě namítal, že byly dány podmínky pro meritorní posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu a že žalovaný postupoval nesprávně, jelikož jeho žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Krajský soud se proto zabýval tím, zda žalovaný řádně shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
24. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
25. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
26. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případech nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti.
27. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
28. K otázce opakovaných žádostí krajský soud nejprve obecně připomíná některá základní východiska. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, je „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [...] postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

29. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
30. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96).
31. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
32. Po zohlednění konkrétních okolností případu dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí shora uvedené náležitosti odůvodnění obsahuje.
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve shrnul průběh správního řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, vysvětlil, které důvody žalobce v této první žádosti uvedl. Popsal, že proti rozhodnutí o první žádosti brojil žalobce žalobou, avšak neúspěšně. Následně žalovaný posuzoval důvody podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně se jednalo o účast na protestech a jeho následné zadržení a bití, obavy z věřitelů, kterým dlužil peníze, a obavy z nasazení do armády. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že při opakované žádosti je žalovaný oprávněn posuzovat toliko důvody žádosti, které jsou **nové**. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“ Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). Žalovaný dospěl k závěru, že se důvody v opakované žádosti o mezinárodní ochranu s důvody uvedenými v první žádosti shodují.

34. Účastí na protestech a s tím souvisejícími následky se žalovaný zabýval na straně 4 rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18. 10. 2024, č. j. OAM-1109/BA-BA07-ZA03-2024, o nový důvod ospravedlňující podání opakované žádosti se tak nejednalo. Žalobce v opakované žádosti dále uvedl, že v únoru nebo v březnu tohoto roku přicházeli k jeho matce domů pracovníci vojenské správy a přinášeli pro něj povolávací rozkaz, který matka odmítala převzít. Žalovaný v tomto případě správně vyhodnotil, že obavy z odvodu do armády taktéž již posuzoval v přechozím řízení. Ze správního spisu, konkrétně z rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2024, je zřejmé, že se žalovaný obavou žalobce z předvolání do armády a odvedení do války na Ukrajině zabýval. Učinil tak na str. 7 rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2024. Na základě konkrétních okolností případu žalobci vysvětlil, že jemu faktické odvedení do armády nehrozí. Žalobce se sice účastnil vojenského konfliktu v Jižní Osetii v roce 2008, poslední záznam ve vojenské knížce je z roku 2015, avšak od té doby provozoval hospodářství a byl zaměstnán jako instalatér. Žalovaný se zabýval brannou povinností v separatistické oblasti Podněstří. Žalovaný čerpal z Informace MZV ČR ze dne 5. 3. 2024, ze které vyplývá, že branná povinnost v Podněstří se v současné době týká pouze obyvatel s ruským občanstvím, kteří mají trvalé bydliště na území Ruské federace či příslušníků armády Ruské federace v Podněstří. Žalobce občanem Ruské federace ovšem není, ani neslouží v ruské armádě, žalovaný tak dospěl k závěru, že nelze mít za prokázané, že by žalobce čelil vážné újmě v souvislosti se zasláním do války na Ukrajině.
35. Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že obava z předvolání do armády a odvedení do války byla posuzována žalovaným již předchozím správním řízením. Závěry krajského soudu nezvrátí ani žalobcem uvedená informace o údajných pokusech o doručení předvolávacího rozkazu. Žalovaný si totiž již v přechozím řízení opatřil dostatečný podklad, který obsahuje informaci o tom, které osoby patří do ruských vojenských záloh. Jelikož žalobce není ruským občanem a není příslušníkem armády Ruské federace, tak se jej branná povinnost netýká. Za této situace tak žalobcovo tvrzení nemůže být považováno za novou skutečnost, která by opodstatňovala podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
36. Pokud jde o napadení rodičů kvůli dluhům žalobce, které nastalo až po pravomocném ukončení předchozího řízení, ani v tomto případě tuto skutečnost nelze vyhodnotit jako novou. Obavy z pronásledování žalobce a jeho rodiny kvůli dluhům již taktéž byly předmětem meritorního posouzení v rozhodnutí ze dne 18. 10. 2024 o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu (strana 7 rozhodnutí) a zdejší soud v soudním přezkumu závěry žalovaného potvrdil. Krajský soud proto pouze ve stručnosti shrnuje, že ze správního spisu a tvrzení žalobce se nepodává, že by žalobci policie v separatistickém území cíleně nepomohla, pomoc odmítla či že by nebyla dostupná. V případě výhrůžek po návratu do vlasti se žalobce může opětovně obrátit na policii v Podněstří nebo se přestěhovat (i s rodiči) na území, které je pod moldavskou státní kontrolou a využít tak ochranu bezpečnostních složek své země (bod 24 rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2025, č. j. 19 Az 40/2024-37).

37. Žalovaný taktéž splnil povinnost zabývat se tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K hodnocení bezpečnostní situace žalovaným lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017–38, v němž vymezil, že „v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“
38. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje ho za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace v Moldavsku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce měl možnost se se zprávami o poměrech náležitě seznámit, měl možnost se vyjádřit, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevznsl, žádné doplnění dokazování nenavrl a další relevantní skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
39. Krajský soud tedy souhrnně uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a netrpí procesními vadami. Důvody, o které žalobce opřel svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládají přípustnost této žádosti. Krajský soud tedy neshledal v napadeném rozhodnutí vytýkanou nezákonnost.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
42. Žalobci byl ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ing. Tomáš Tillmann, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 4 620 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) dle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 450 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5 070 Kč bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 9. října 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně